

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Вісник № 5
кафедри педагогіки початкової освіти

Професійний розвиток педагога

Матеріали звітної наукової конференції
викладачів, співробітників, докторантів, аспірантів та студентів
Рівненського державного гуманітарного університету
21 – 22 лютого 2012 року

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Вісник № 5
кафедри педагогіки початкової освіти

Професійний розвиток педагога

Збірник наукових праць
викладачів, студентів педагогічного факультету РДГУ
та вчителів загальноосвітніх шкіл

Матеріали звітної наукової конференції
викладачів, співробітників, докторантів, аспірантів та студентів
Рівненського державного гуманітарного університету

21 – 22 лютого 2012 року

РІВНЕ-2012

УДК 37:371:372:373:374:376:379

Вісник кафедри педагогіки початкової освіти. Матеріали звітної наукової конференції викладачів, співробітників, докторантів, аспірантів та студентів Рівненського державного гуманітарного університету за 2011 рік - № 5. – Рівне: РДГУ, 2012.- 123 с.

Упорядник: Тетяна Євстафіївна Колупасва, кандидат педагогічних наук, професор, завідувач кафедри педагогіки початкової освіти Рівненського державного гуманітарного університету

Рецензент: Павелків Роман Володимирович, доктор психологічних наук, професор, проректор з науково-педагогічної та навчально-методичної роботи Рівненського державного гуманітарного університету, академік АН вищої школи України

Комп'ютерний набір та верстка: Шурин Олена Іванівна

У збірнику подаються статті, повідомлення, тези викладачів, співробітників, докторантів, аспірантів та студентів Рівненського державного гуманітарного університету. Представлена тематика розроблена з урахуванням сучасного вітчизняного та зарубіжного педагогічного досвіду, досягнень педагогічної та психологічної науки. Матеріали збірника були представлені на секційних засіданнях наукової конференції викладачів, співробітників, докторантів, аспірантів та студентів Рівненського державного гуманітарного університету за 2011 рік. Матеріали збірника розраховані на викладачів, студентів психолого-педагогічних спеціальностей.

За достовірність фактів, дат, назв і т.п. відповідають автори статей. Думки авторів можуть не збігатися з позицією редколегії.

Рекомендовано до друку рішенням кафедри педагогіки початкової освіти протокол **№ 6** від **14.02.2012 р.**

випадку виступає керівником, організатором, винахідником і помічником, а не лише носієм абсолютного знання; учень – суб'єктом педагогічної взаємодії та активним учасником комунікативного діалогу з вчителем. Методологічна парадигма застосування інноваційних технологій у сфері початкової освіти передбачає активне використання інтерактивних форм і методів свідомого залучення особистості до навчального процесу, створення творчої атмосфери в період навчальної діяльності, використання диференційних форм і методів педагогічного процесу. Форми, методи і технології інноваційного навчання досить різноманітні: розробка проєктів, програм, планів, розв'язання нестандартних завдань, індивідуальні стандартні завдання, ділові ігри, особистісно-орієнтований підхід, перехід від монологу до дискусії, диспути, «мозкові штурми». В інноваційних технологіях навчання закладаються принципово нові форми контролю й оцінювання знань учнів: індивідуальні співбесіди, публічні огляди, оцінювання групами експертів.

Ключем до розуміння технологічної побудови навчального процесу, на думку М. Кларіна, є послідовна орієнтація на чітко визначені цілі, їхнє максимальне уточнення; строга орієнтація всього ходу навчання на гарантоване досягнення результатів; оцінка поточних результатів, корекція ходу навчання, спрямована на досягнення поставлених цілей; заключна оцінка результатів [5].

У структурі дидактичної технології можна виокремити такі підрівні:

- кількість технологічних етапів;
- ступінь технологічності;
- складність технологічності;
- гнучкість і мобільність технології тощо [4].

З'ясування цих параметрів забезпечує прийняття виваженого рішення про доцільність впровадження конкретної дидактичної технології.

Отже, як показує ретроспективний аналіз, будь-яка педагогічна технологія має відповідати певній меті, сприяти структуруванню процесу взаємодії того, хто навчає, і того, хто навчається. Розглянувши думки ряду вчених, педагогів-новаторів, просвітителів, доходимо висновків, що кожен з них тлумачить поняття «дидактична технологія» по-різному, але у їхніх твердженнях є і спільність думок. З використанням певної дидактичної технології ми знаходимо індивідуальний підхід до кожної дитини, розвиваємо її інтелектуальну сферу, здібності, формуємо гармонійну творчу особистість.

Література

1. Баханов К. О. Інноваційні системи, технології та моделі навчання історії в школі: Монографія /К. О. Баханов.-Запоріжжя: Просвіта, 2004.-С. 327.
2. Беспалько В.П. Слагаемые педагогической технологии / В.П.Беспалько. - М.: Педагогика, 1989. - 190 с.
3. Державна національна програма «Освіта» («Україна XXI століття»). – К., 1992.
4. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології: посібник. – К: Академвидав. – 2004. – 352 с.
5. Кларин М. В. Педагогическая технология в учебном процессе. – М., 1989. – 225 с.
6. Кларк М. Технология образования или педагогическая технология? /
7. М.Кларк // Вопросы образования. - М., 1983. - № 2. - С. 78.
8. Педагогические технологии / Под общей ред. В.С. Кукушкина. – Ростов н/Д., 2002.
9. Підласий І., Підласий А. Педагогічні інновації // Рідна школа.-1988.-№12.-С.4.
10. Пед. технологія “Створення ситуації успіху” (за А.С. Белкіним) // Освітні технології / за ред. О.М. Пехоти. - К.: 2002. - С. 197-214.
11. Сухомлинський В.О. Вибрані твори: в 5 т. / В.О.Сухомлинський. - К.:
12. Радянська школа, 1977. - Т. 3. - 670 с.

УДК 811.161.2:81'367.335

*Козіцька Оксана Анатоліївна,
кандидат філологічних наук, доцент
кафедри теорії та методик початкового навчання РДГУ
Давнюк Світлана Володимирівна,
кандидат філологічних наук, доцент
кафедри теорії та методик початкового навчання РДГУ*

Збагачення мовленнєвого діапазону студентів приєднувальними синтаксичними конструкціями

Анотація. У статті досліджено використання приєднувальних сурядних сполучників у складних багатоконпонентних реченнях та особливості синтаксису приєднувальних конструкцій

Ключові слова: приєднувальна конструкція, повне приєднувальне речення, неповне приєднувальне речення, приєднувальні сурядні сполучники, основне речення.

Summary. The using of additional coordinating conjunctions for correlation on the basis of semantic and grammar independence of the principal clause and the subordinate constructions is studied in the article. The structural aspect of the additional ascertained.

Key words: *additional construction, complete additional sentence, incomplete additional sentence, additional coordinating conjunctions, principal clause.*

Приєднувальні речення тісно пов'язані з основним або опорним реченням, але становлять від нього окрему конструкцію. Вона може бути повною або неповною, двоскладною або односкладною, складною, а подекуди і складною багатоконпонентною. Такі структури значно поширилися у писемному мовленні сьогодення, насамперед у художньому та публіцистичному стилях.

Приєднування трапляється сполучникове та безсполучникове. Засобами зв'язку можуть слугувати сурядні і підрядні сполучники з приєднувальним значенням (причому, як свідчить аналіз художніх та публіцистичних текстів, найчастіше це сурядні сполучники, які набувають приєднувального значення). Приєднувальними структурами виступають як окремі члени речення, так і поліпредикативні утворення. Сурядні сполучники, слугуючи зв'язком приєднувального речення до основного, різні за своєю функціональною спроможністю.

Найактивніше приєднувальний зв'язок здійснюється за допомогою сполучника **і**, оскільки він широко функціонує в різних стилях сучасної української мови. Виступають виразником приєднувальних семантико-синтаксичних відношень, активно трапляється в текстах публіцистичного та художнього стилів. Типовим видом приєднання зі сполучником **і** в структурно-семантичному плані є неповні речення, що виражають щось нове, додаткове до основного повідомлення. Це неповні приєднувальні конструкції, що виражають додаткову атрибутивну та об'єктну семантику. Такі речення як правило складаються з одного члена, який може поширюватись залежними від нього словами. Напр.: *"Голос натхнений, з усього видно - артистичний. І ненав'язливий"* (Молодь України, 6 січня 1996). Менш активно виявляються неповні приєднувальні конструкції, що виражають додаткову адвербіальну семантику. Напр.: *"На інтернет-аукціоні продали невідомого монстра. І недорого"* (Україна молода, 1 серпня 2006).

У художніх текстах неповні приєднувальні речення зі сполучником **і** трапляються дещо обмеженіше, ніж у публіцистиці, проте обсяги їхнього використання набувають дедалі ширшого вжитку. Напр.: *"Кожне дерево творить своє окремішне багаття, а загалом вони творять спільне, багатоманітне. І несхоже"* (Є. Гуцало). Сучасні тексти художнього та публіцистичного стилів активно продукують повні приєднувальні структури, що приєднуються до основного речення за допомогою сполучника **і**. Граматичний зв'язок між цими двома синтаксичними одиницями досить слабкий, адже приєднувальна конструкція вирізняється тут повнотою смислу. Такі приєднувальні речення поділяємо на дві великі групи:

1) повні приєднувальні конструкції, що виражають часові відношення, вносячи відтінок одночасності або часової послідовності подій. Приєднувальна структура, що містить додаткову інформацію, дозволяє проаналізувати певну подію в часі. Напр.: *"Вижуки задоволення у відповідь. І традиційна міцна лайка лунала для підсилення емоцій"* (Літературна Україна, 26 липня 2007). У художніх текстах такі приєднувальні речення трапляються дещо обмеженіше, ніж у газетних, проте обсяги використання цих конструкцій значно зросли порівняно з попередніми періодами. Напр.: *"Сам Жуков сказав, що колгоспів уже ніколи не буде. І вони ще раз випили..."* (Й. Струцюк).

2) повні приєднувальні конструкції, що виражають причинаво-наслідковий зв'язок. Головними тут виступають пауза та інтонація, які дещо "окреслюють" приєднувальне речення, що яскраво демонструє свою самостійність та інтонаційне відокремлення. Напр.: *"У повісті згадується, що колись давно циганка напроорочила, нібито я одружусь з царицею. І це таки збулося"* (Літературна Україна, 26 липня 2007).

Газетні та художні тексти сьогодення яскраво демонструють процес ускладнення приєднувальних структур. Активно стали траплятися приєднувальні речення, які містять підрядні частини і оформляються структурно в складнопідрядну конструкцію, що поєднуються з основним реченням за допомогою приєднувального сполучника **і**. Підрядні речення знаходяться або в «інтер», або в постпозиції щодо приєднувальної конструкції, яка для них є головною. Напр.: *"Через тиждень газети опублікувати виграшну таблицю. І на один з квитків, які мав Антон, випала машина"* (В.Гужва).

Підрядні частини в приєднувальному реченні можуть бути прислівного або детермінантного характеру. Напр.: *"Вони були теоретиками. І йому доводилося вірити в те, що вони говорили"* (Кур'єр Кривбасу, № 210-211 2007). Трапляються випадки, коли приєднувальна конструкція набуває семантики складносурядного речення. Напр.: *"Слова можуть робити шкоду. І вона не знає, звідки це нам 'ятає, але це правда"* (М.Матіос).

У сучасній українській лінгвістиці приєднувальний сполучник **і** вирізняється досить широкими функціональними можливостями. За відсутності граматичної залежності у структурі, він здатний приєднувати і слово, і речення, і цілу низку речень ще раз яскраво підтверджуючи відкритість структурного ряду приєднувальних конструкцій. Напр.: *"...наші хлопці привозили... І буряки на борщ. І горілку. І житній хліб..."* (Н.Волошко).

За останнє десятиліття в українській граматиці розширився функціональний діапазон єднальних сполучників за рахунок вживання сполучників **та**, **й** (фонетичні еквіваленти сполучника **і**). Як і в попередні періоди, ці сполучники можуть набувати приєднувального значення, приєднуючи однорідні члени речення до попередніх і меншою мірою неповні речення, що містять додаткову інформацію, до основного. Так, приєднувальний сполучник **та**, виступаючи виразником приєднувальних семантико-синтаксичних відношень, трапляється в текстах художнього та публіцистичного стилів, поєднуючи неповне приєднувальне речення, що

виражає додаткову атрибутивну, об'єктну, адвербіальну семантику, з основним. Напр.: *"І Панько постарався: за місяць появилось на світ пальтечко. Та гарне...ще й на ваті"* (А.Дімаров). Приєднувальний сполучник **та** поступово розширює сферу свого використання в сучасній українській літературній мові. Адже стали активніше траплятися, особливо в газетних текстах, повні синтаксичні конструкції приєднувального характеру з цим сполучником. Напр.: *"Швидше за все, мотивація у дамочки була значно прозаїчніша. Та в цьому вже розбереться слідство"* (Україна Молода, 4 серпня 2007). Щодо сполучника **й**, то у сучасних художніх та газетних текстах, набуваючи приєднувального значення, найчастіше приєднує однорідні члени речення до попередніх, меншою мірою повні синтаксичні структури. Напр.: *"Навіть сні пахли білими вишнями! І світиця... Й підручники. І мамині руки..."* (Н.Волошко).

Приєднувальні сполучники активно використовуються в різних типах складних та багатокомпонентних речень взагалі та в конструкціях з сурядністю та підрядністю (СКСП) зокрема, які широко представлені в різних функціональних стилях сучасної української мови. Такими сполучними засобами зв'язку в СКСП є на зовнішньому рівні членування (з урахуванням багаторівневості структури) сполучники сурядності, на внутрішніх рівнях членування здебільшого підрядні сполучники і сполучні слова, але в деяких СКСП на внутрішніх рівнях спостерігається вживання і сурядних і підрядних сполучників, зокрема в складних конструкціях з сурядністю і підрядністю і сурядністю, в складних конструкціях з сурядністю і однорідною супідрядністю. Загальна формально-синтаксична характеристика засобів зв'язку в СКСП суттєво не відрізняється від характеристики сурядних і підрядних сполучників, сполучних слів, що функціонують в елементарних складносурядних та елементарних складнопідрядних реченнях.

Найчастіше в СКСП функціонують єднальні сполучники, які визначають найзагальніше граматичне єднання семантично пов'язаних між собою рівнозначних складових частин. У переважній більшості єднальних сурядних у межах СКСП вживається сполучник **і**, який є формальним граматичним показником зв'язку їх частин. Сполучник **і** виражає тільки граматичне значення, не вказуючи на характер семантико-синтаксичних відношень між компонентами СКСП. Темпоральні, причинно-наслідкові та інші відношення, що існують у поєднаних сполучником **і** складносурядних реченнях, не впливають із значення самого сполучника, а створюються семантикою сурядних частин. На відміну від сполучника **і**, єднальний сполучник **та** характеризується одним дуже помітним значеннєвим відтінком у відношеннях між складовими частинами: при сполучникові **та** спостерігається більш виразний паралелізм тривання дії, стану, а це зумовлює конкретніше значення одночасності, порівняймо: *На ніч піднялася буря, і все навколо сповнилось шумом, немов тисячі химерних істот зібралися на нічну раду й говорили на своїх таємничих мовах* (О.Слісаренко) У СКСП функціонує також сполучник **й** у значенні **і**, наприклад: *Її напружені до краю нерви не витримали, й вона, кинувшись у постіль, уткнулась лицем у подушку, щоб притушити конвульсії ридання, від яких стріпувалося все її знеможене тіло* (Б.Антоненко-Давидович). У приєднувальних сурядних складних реченнях друга сурядна частина доповнює, уточнює повідомлення про думку першої частини. У таких СКСП функціонують сполучники **а то й**, **та й**, наприклад: *У цей день пісні співали усім селом. Та й із сусідніх сіл часом навідувались гості, щоб подивитись, як ми тут живемо* (М.Чабанівський). Більшість сурядних і підрядних сполучників, що функціонують в СКСП на зовнішньому і внутрішньому рівнях членування, є стилістично нейтральними, сурядно-підрядні конструкції з ними функціонують у різних стилях сучасної української мови. Найуживаніші сурядні сполучники зовнішнього рівня членування – **і**, **а**, **але**, внутрішнього рівня членування – **і**, **а**. На внутрішньому рівні членування в СКСП регулярно використовуються різні підрядні сполучники і сполучні слова.

Менш активно приєднувальний зв'язок здійснюється за допомогою протиставних сполучників **але**, **а**, які, приєднуючи синтаксичну конструкцію до попереднього речення, виражають приєднувальні семантико-синтаксичні відношення. Найпоширеніше для приєднання синтаксичних структур до основного речення використовують приєднувальний сполучник **але**. Протиставне значення сполучника нашаровує відтінок протиставлення або протиставного обмеження між двома конструкціями. Приєднувальне речення виражає нову думку та вирізняється смисловою і граматичною самостійністю. Як і в попередні періоди, використовують неповні приєднувальні структури як авторський коментар до певної події, саме тому вони створюють ефект книжковості в конструкції. Сполучник **але** активно приєднує в сучасних газетних текстах неповні приєднувальні речення, що виражають додаткову атрибутивну, об'єктну, адвербіальну семантику, до основного речення сурядним зв'язком. Напр.: *"Новопсковське лінійне виробниче управління магістральних газопроводів якщо й не єдине в Україні, то принаймні одне з двох-трьох подібних. Але не аналогічних"* (Україна молода, 18 квітня 2006).

У публіцистиці приєднувальні конструкції покликані, щоб певний спосіб виконання дії протиставляти іншому можливому способу її реалізації.

Неповні приєднувальні речення з додатковою атрибутивною об'єктною, адвербіальною семантикою, які приєднуються до основного речення за допомогою сполучника **але** помітно розширюють сферу свого вживання і в художніх текстах. Напр.: *"Фарби готувала з бузини, калини, буряка. Але яскраві!"* (С.Єрмоленко). Дедалі активніше вживають в публіцистиці та художніх текстах повні приєднувальні конструкції зі сполучником **але**. Напр.: *"Вона не знає, чи їстиме те, що зробить. Але це не має жодного значення"* (Сучасність № 12, 2007).

Література

1. Городенська К.Г. Граматичний словник української мови:Сполучники.-Херсон:Видавництво ХДУ,2007,-340с.
2. Жайворонок В.В. Приєднувальні сполучники в структурі складного речення// Мовознавство.-1975.-№ 5.-С.64-74.
3. Іванова Н. Структура та функціонально-семантична специфіка приєднувальних конструкцій публіцистичного стилю// Актуальні проблеми сучасної філології. Мовознавчі студії. Збірник наукових праць Рівненського державного гуманітарного університету. Вип.13.-Рівне:РДГУ,2005.-С.53-56

*Кухарук Олена Іванівна,
студентка V курсу*

Науковий керівник – к.пед.н., проф. Колупаєва Т.Є.

Модернізація освіти в Україні

Провідним орієнтиром в XXI столітті в суспільстві знань постають гуманізація та інтелектуалізація соціальних відносин, а першочергового значення набувають знання та інформація. Актуальність проблеми обумовлюється перетворенням освіти на один з вирішальних соціокультурних чинників інформаційного суспільства. З огляду на динамічні зміни у сучасному глобалізованому світі, які детермінували нові вимоги до рівня освіти, професійної підготовки і компетентностей фахівців, сьогодні на національну освіту

покладається завдання формування сучасної національної еліти, здатної забезпечити відтворення та розвиток інноваційного потенціалу економіки і демократизації суспільства

Освіта є способом входження людини у цілісне буття культури, складним соціальним організмом, головні функції якого – відтворення досвіду, накопиченого в культурі, передача його від покоління до покоління. За часів, коли саме суспільство зазнає бурхливих змін, коли традиційні механізми соціалізації й акультурації людини зустрічаються із значними випробуваннями, реформування системи освіти постає не просто нагальним завданням поміж іншими аспектами життєдіяльності окремої людської спільноти, але глобальною проблемою людства в цілому.

Реформування системи освіти проходить зараз у більшості розвинених країн світу. Загальновизнано, що в інформаційно-технологічному суспільстві XXI століття визначаючим фактором у конкуренції держав буде рівень освіченості нації, здатність її реалізовувати і розвивати прогресивні технології. Питання – чому вчити, як вчити, якими бути школі і ВУЗу – хвилюють сьогодні і українське суспільство.

З точки зору, більш доречним буде говорити не про реформування, а про модернізацію системи освіти. «Реформа» – це будь-яке перетворення, перевлаштування, зміна взагалі. «Модернізація» – це вдосконалення, оновлення, зміна відповідно до певних вимог – до вимог сучасності. Саме модернізація освіти є в даний час провідною ідеєю й центральним завданням порядку денного української освітньої політики.

Модернізація освіти – це комплексне, всебічне оновлення всіх ланок освітньої системи й усіх сфер освітньої діяльності відповідно до вимог сучасного життя, при збереженні та примноженні кращих традицій вітчизняної освіти. Це радикальний перегляд принципів функціонування системи освіти, успадкованих від минулої історичної доби, так само як і принципів управління даною системою. Це масштабні зміни у змісті, технології й організації власне освітнянської діяльності, яка також несе в собі значні рудименти минулого і багато в чому підпорядкована завданням учорашнього дня. Це, нарешті, глибокі зміни в освітньому світогляді, все ще неабиякою мірою авторитарному і тоталітарному, в освітній політиці, поки що відірваній від реальних потреб особи, суспільства, країни. Її стрижньові завдання – підвищення доступності, якості й ефективності освіти. Без вирішення цих завдань освіта не зможе виконати свою соціальну місію – стати двигуном поступального розвитку країни, генератором зростання її людського капіталу.

В цьому переконана переважна більшість відомих вітчизняних вчених – В. П. Андрущенко, А. І. Бойко, В. С. Журавський, М. З. Згуровський, С. І. Здіорук, М. М. Карпенко, В. Г. Кремень, О. І. Локшина, В. І. Луговий, В. С. Лутай, М. І. Михальченко, С. М. Ніколаєнко, В. С. Пазенок, М. Ф. Степко, В. Д. Шинкарук, В. А. Яблонський та ін. У працях цих авторів розкриті деякі характерні риси модернізації української системи освіти, її економічні, ринкові, глобалізаційні, соціальні, державно-політичні аспекти.

Модернізацію освіти можна загальним чином визначити як специфічну форму управління розвитком освіти, що дозволяє системно змінювати структуру, зміст і організацію освітнього процесу в цілому.

Можна сформулювати такі основні положення щодо тих призначень, які мають постати перед модернізованою системою української освіти:

- створювати основи для стійкого соціально-економічного і духовного розвитку України, забезпечення високої якості життя народу і національної безпеки;
- укріпляти демократичну правову державу і сприяти розвитку громадянського суспільства, за якого суб'єктом соціальної та політичної влади може виступати кожен громадянин;
- збагачувати ринкову економіку освіченими та висококультурними діячами, що зможуть позбутися у

ЗМІСТ

Передмова		3
Колупасва Т.Є.	<i>Синергетично-системний підхід у взаємодії ВНЗ – ЗНЗ</i>	4
Бірюкова Н.В.	<i>Розвиток освіти на Волині (к.ХІХ – п.ХХ ст.)</i>	6
Блащук О.Ю.	<i>Читання – першочергове завдання початкової школи</i>	9
Боровець О.В.	<i>Емпатійність учителя як умова особистісно зорієнтованої педагогічної комунікації</i>	10
Бричок Б.П.	<i>Антропологічна криза у системі сучасної освіти</i>	13
Бричок С.Б.	<i>Педагогічні погляди Софії Русової у публікаціях журналів "Світло" (1910-1914 рр.)</i>	16
Вальчук І.А.	<i>Проблеми морального виховання учнів початкових класів в історії педагогіки</i>	20
Василевич Т.М.	<i>До питання про науково-теоретичні передумови освоєння процесу набуття навичок виразного читання за партитурою навчального тексту</i>	21
Вашкевич Т.В.	<i>Особливості педагогічного спілкування вчителя початкових класів</i>	23
Веремчук А.П.	<i>Формування ціннісної культури педагогічної діяльності: інтегративно-культурологічний підхід</i>	25
Власюк О.В.	<i>Використання загадок на уроках української мови в початкових класах</i>	27
Вознюк М.Д.	<i>Підготовка майбутнього вчителя до творчої діяльності</i>	29
Возняк Н.В.	<i>Опрацювання художнього твору на уроках читання в 3-4 класах</i>	31
Ганжа М.В.	<i>Сучасний стан проблеми естетичного виховання: інтерактивний підхід</i>	33
Герасимчук А.М.	<i>Вплив ідей Реформації та Відродження на розвиток освіти та педагогічної думки в Україні</i>	35
Герба В.М.	<i>Формування самосвідомості учнів початкової школи</i>	37
Гетманчук Н.О.	<i>Робота з текстом як засіб розвитку мовлення майбутнього вчителя</i>	39
Главацька І.С.	<i>Смисловий аналіз тексту, форми застосування</i>	42
Далінчун Ю.В.	<i>Теоретичні основи національного виховання</i>	45
Демчук І.А.	<i>Удосконалення техніки читання у молодших школярів на уроках читання</i>	47
Джас М.І.	<i>Професійно-педагогічна діяльність вчителя як історико-педагогічна проблема</i>	48
Дзвінська С.В.	<i>Основні технології (системи) розвивального навчання молодших школярів в українській педагогічній науці в 60-90-х роках ХХ століття</i>	52
Дмитрук Р.М.	<i>Особливості організації робочого часу студентів</i>	55
Долгих А.П.	<i>Текстотворення, як найважливіший вид роботи з мовленнєвого розвитку мовно-мовленнєвих умінь молодших школярів</i>	58
Іванова Л.І.	<i>Використання мовно-ситуативних завдань у аспекті комунікативного вивчення окремих розділів початкового шкільного курсу рідної мови</i>	60
Іванюк Ю.В.	<i>Інновації у змісті сучасної освіти</i>	66
Касянець Ю.Б.	<i>Просвітницька діяльність І.Огієнка(1882 - 1972)</i>	67
Кмитюк О.В.	<i>Дидактичні інноваційні технології в історичній ретроспективі</i>	70
Козіцька О.А., Давнюк С.В.	<i>Збагачення мовленнєвого діапазону студентів приднубальними синтаксичними конструкціями</i>	73
Кухарук О.І.	<i>Модернізація освіти в Україні</i>	76
Куцмида Н.В.	<i>Ситуативні вправи як основне джерело збагачення діалогічного мовлення молодших школярів</i>	78
Лавренчук А.П.	<i>Тенденції та пріоритети виховання дітей в сучасній сім'ї</i>	81
Михальчук О.В.	<i>Контроль за результатами навчання на уроках читання</i>	83
Наумова І.Б.	<i>Основні чинники формування науково-педагогічних поглядів Джона Локка</i>	85
Нікітюк І.П.	<i>В.О.Сухомлинський про оцінку як метод навчання учнів</i>	87
Панасюк Л.В.	<i>Як зацікавити дитину читати</i>	88
Перець О.М.	<i>Технологія формування професійної компетентності майбутнього вчителя початкових класів</i>	91
Руткаускайте Л.В.	<i>Актуальність проблеми комунікативної спрямованості уроку читання</i>	94
Скігар О.М.	<i>Педагогічні ідеї Марії Монтесорі</i>	96
Тупік Ю.О.	<i>Програмований контроль знань студентів із синтаксису</i>	97
Усач (Крижанська) Л.В.	<i>Етнопедогогічна основа національно зорієнтованого навчально-виховного процесу у початковій школі</i>	100
Харкевич Р.М.	<i>Соціально-педагогічні засади розвитку початкової освіти в Україні(1917-1933рр.)</i>	105
Хоровець Ю.С.	<i>Соціальна компетентність педагога:сутність, складові</i>	109

Шашок Ю.В.	<i>Метод навчальних проєктів - освітня технологія XXI століття</i>	111
Шевчук Т.Б.	<i>Лексикографічна робота як складова професійної підготовки вчителя початкових класів</i>	113
Шевців З.М.	<i>Педагогічна корекція професійно-значущих компетенцій майбутнього вчителя</i>	116
Юсенко Л.В.	<i>Роль і місце казки в розвитку дитини. Педагоги про виховне значення казки</i>	117
Яковишина Т.В.	<i>Сучасні тенденції розвитку творчої особистості вчителя початкових класів</i>	119